Велемир Хлєбников

Єдина книга

Перекладач: Володимир Підпалий

Джерело: З газети: "Літературна Україна" від 20 жовтня 2005 р.

Я бачив, що чорні Веди,
Коран і Євангеліє
І на дошках шовку
Книги моголів,
Самі із тліні степів,
Із кізяка запашного,
Як все це роблять
Калмички вдосвіта —
Розвели вогнище
І самі лягли на нього.
Вдови лілейні в хмарі диму зникали,
Щоб наблизити час
Книзі єдиній,
Сторінками якої великі моря,
Що тремтять, мов крила синіх метеликів,
А шовкова стьожка — закладинка,
Де свій погляд читач зупинить.
Ріки великі, наче синій потік:
Волга, де Разіну вночі співають,
Жовтий Ніл, де моляться до сонця,
Янцзекіянг із густою бурдою людей,
І ти, Міссісіпі, де янки
Із зоряним небом на штанях
Закутують в зорі стегна,
І Ганг, де простий люд — розуму праліс,
І Дунай, де білі у білому люди
В білих сорочках стоять над водою,
І Замбезі, де люди чобіт чорніші,

І швидка Об, де різблять Бога
І ставлять у кут очима,
Коли чимось жирним ласують,
І Темза, де сіра нудьга.
Рід уселюдський — книги читач.
На палітурці ж — напис Творця,
Ймення мов, письмена голубі.
О, ти недбало читаєш,
Уваги замало,
Надто дозвільний, а погляд ледачий,
Наче Закони уроки Божого
Ці перевали у горах й великі моря.
Книгу оцю Єдину
Швидше, ніж треба, ти дочитаєш.
Між сторінок цих стрибає кит,
Орел, облітаючи кут сторінки,
Сідає на хвилі сиві, на груди морів,
Щоб відпочити на ложі орлана.